

Hallo !

Ik ben nu, bij het afronden van deze schrijfsels, tachtig jaar. Ik groeide op in een zichtbaar arm, maar toch warm nest. Beide omstandigheden hebben invloed nagelaten. Een en ander had tot gevolg dat mijn vader gans zijn leven een keuterboer is gebleven: de grote crisis van de dertiger jaren en de Tweede Wereldoorlog. Toch mocht ik onderwijzer worden.

Ruim elf jaar geleden begon mijn linkerbeen te slepen. Bijna een jaar later ben ik door een neuropsychiater door de mangel gehaald, tappen van ruggenmergvocht inbegrepen. Hij had geen diagnose. Op zijn advies raadpleegde ik ook een neurochirurg. Dat gebeurde in een andere kliniek. Doorverwezen volgden dan onderzoeken in het Universitair Ziekenhuis van Leuven. De zenuwspecialisten concludeerden dat ik leed aan PLS, primaire laterale sclerose. Mijn benen, het linkerbeen als koploper, gingen geleidelijk en gans pijnloos steeds meer verlammen.

Twee jaar later stelden de neurologen ook ALS vast, amyotrofische laterale sclerose. Die ziekte gaat tot gevolg hebben dat ook mijn bovenste ledematen, mijn slik- en ademhalingspijpen gaan verlammen met verstikking als killer. Tot hiertoe is die kwaal nog alleen maar met een EMG, een meting van de impulsen van de inwendige zenuwbanen, waar te nemen. Er zijn nog geen duidelijke uitwendige symptomen. Niemand kan het verloop van ALS voorzien. Het is zelfs mogelijk dat de aandoening zich niet gaat doorzetten.

Ik kon mijn jongensdroom waarmaken: onderwijzer worden. Ik werd piepjong (23) schoolhoofd-met-klas. Ik had dan al geïnteresseerde positieve collega's gekregen. Wij lukten erin een doodbloedend parochiaal schooltje terug gezond te maken. In een tijdspanne van ruim vier jaren lukten we er in het aantal klassen van vier naar zes te brengen.

Ik ben gedurende één jaar verplicht soldaat geweest nadat ik een jaar voor de klas had gestaan. Ik 'lag' tien maanden in het West-Duitse Spich, even voorbij Keulen. Lui ben ik er niet geworden. Ik deed er heel wat mensenkennis op.

Ik huwde en ben nog steeds samen met Maria, eveneens een onderwijzeres. Wij vormen reeds ruim 54 jaar een hecht echt-paar. Wij kregen twee kinderen. Zij huwden en zijn beiden opnieuw single. Er zitten twee blijvende krassen op mijn vaderziel. Wij hebben vijf gezonde kleinkinderen, onze oogappels. De jongste kleinzoon kwam er na een kunstmatige bevruchting.

Door mijn ongeneeslijke ziekte ging ik meer en meer een zittend leven leiden. Ik lees graag. Ik begon mij af te vragen hoe ik de persoon die ik ben, ben geworden. Wie zich die vraag stelt, komt onvermijdelijk uit bij zijn kinderjaren en eigen roots. Is het mogelijk dat iemand die dat ontkent, overhoop ligt met zijn of haar verleden? Ik herhaal dat ik het kind ben van een arme keuterboer. Later ben ik mij wel gaan afvragen wie rijk is en wie arm is...

Tijdens mijn leven ging de evolutie ook steeds verder. Op gebied van techniek, samenleving, zeden en geloof zag ik veel veranderen. Ik geloof nog. Wel zou mijn vroegere oude godsdienstleraar met overtuiging, stappen ondernemen om mij in de kerkban te laten slaan. Niet iedereen aanvaardt dat geloof en geloofsbeleving kunnen evolueren.

Mijn herinneringen ben ik gaan opschrijven. Waarom? Heeft omkijken zin voor iemand die zijn leven verder in een rolstoel zal slijten? Ik citeer Kathleen De Meutter, dorpsgenote, criminologe en schrijfster van 'Droom van een heroïnehoer'. Zij was enkele jaren straathoekwerkster in de Antwerpse rosse buurt. Daardoor kreeg zij een andere kijk op de

samenleving en op zichzelf. ‘Wat was het toch makkelijk om te oordelen. Wat was het moeilijk om te begrijpen. Hoe vaak heb ik bij mezelf gedacht dat als ieder mens maar een beetje meer moeite zou doen om te begrijpen in plaats van te oordelen, we toch al een hele stap vooruit zouden zijn.’

Door mijn overdenkingen ben ik mijn ouders en mezelf een beetje beter gaan begrijpen. Misschien zijn mijn ervaringen toch niet zo gewoon...

Ik wil alleszins de lezer ervan overtuigen dat ik dankbaar in het leven blijf staan. Echt dankbaar voor zo heel veel !

Leo